

HET GAT IN ONS EVANGELIE

**HET GAT
IN ONS EVANGELIE**

Richard Stearns

HET GAT IN ONS EVANGELIE

Originally published in the U.S.A.
under the title The Hole in our Gospel
Copyright © 2009 by World Vision, Inc.
Oorspronkelijke uitgever: Thomas Nelson, Inc.
Copyright © 2011 Nederlandse uitgave: Uitgeverij Gideon
Auteur: Richard Stearns
Vertaling: Ingeborg van Dam - van Hofwegen
Redactie: Heleen Wubs
Omslagontwerp: David Sörensen
Typografie: Iddo Hoekstra
Jaar van uitgave: oktober 2011

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-529-8
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook –
elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

Aanbevelingen	7
Voorwoord	15
Voor Reneé	17
Woord van dank	19
Inleiding	23
Proloog	31

Deel 1

Een gat in mijn evangelie - en misschien ook in het jouwe

1. Een gat in het geheel	39
2. Een lafaard	51
3. Eén ding ontbreekt u	64

Deel 2

Het gat wordt groter

4. De torenhoge zuilen van barmhartigheid en gerechtigheid	85
5. De drie grootste geboden	98
6. Een gat in mij	109
7. De staf in je hand	128

Deel 3

Een gat in de wereld

8. De grootste uitdaging van het nieuwe millennium	139
--	-----

9.	Honderd neergestorte vliegtuigen	150
10.	Wat klopt hier niet?	159
11.	Gevangen in het web	172
12.	De ruiters van de Apocalyps	180
13.	Spinnen, spinnen en nog eens spinnen	203
14.	Ten slotte het goede nieuws	215

Deel 4

Een gat in de kerk

15.	Een verhaal van twee kerken	227
16.	Nalatigheid	239
17.	Gedeserteerd uit het gevecht tegen de grootste humanitaire crisis aller tijden	249
18.	Een einde aan de Amerikaanse droom	265
19.	Twee procent van twee procent	273
20.	Een brief aan de kerk in het Westen	285
21.	Waarom we niet populair meer zijn	291
22.	Een verhaal van twee echte kerken	297

Deel 5

Het gat dichtten

23.	Wat ga jij eraan doen?	311
24.	Hoeveel broden heb jij?	319
25.	Tijd, talenten en rijkdom	327
26.	Een berg mosterdzaadjes	348

	Studiehandleiding	355
	Noten	371

AANBEVELINGEN

‘Het gat in ons evangelie herinnert ons eraan dat de maatschappij waarin wij leven een product is van onze keuzes; wij zijn verantwoordelijk. Dat is een angstaanjagende boodschap, maar tegelijk ook een bevrijdende en bemoedigende. Door zijn krachtige analyse en vele ervaringen inspireert Richard Stearns ons als individuen om op een nieuwe manier na te denken over de meest basale beslissingen in ons leven. Het antwoord dat wij geven, zal ons persoonlijk lot en dat van de wereld sterk beïnvloeden.’

Madeleine Albright, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten

*‘Zijn wijze van aanbidden is dat hij het oog van de blinden is en de voet van de lamme. Richard Stearns is veel meer dan alleen een *krachtige* stem in de strijd tegen aids en extreme armoede; hij is een *daadkrachtige* held!’*

Bono, musicus en mede-initiatiefnemer van de ONE-campaign

‘Dit boek is rechtstreeks gefundeerd op de Bijbel. En de toegankelijke en directe manier waarop Richard Stearns ons duidelijk maakt hoeveel christenen kunnen betekenen in een wereld die lijdt aan onrecht, doet de rillingen over mijn rug lopen. Helder en zonder omwegen analyseert hij het begrip armoede en de houding die wij als kerken vaak aannemen als het over econo-

mische en politieke keuzes gaat. Maar, het is een boek dat niet is geschreven om af te breken, maar om duidelijk te maken dat het hier over problemen gaat die wél op te lossen zijn. Daarom voel je op elke bladzijde een gedrevenheid, vanuit de liefde van God, die geen genoegen neemt met deze aarde zoals zij is. Stearns toont aan dat de christenheid de middelen heeft om in Gods naam de wereld definitief te veranderen. Het gaat niet over machteloosheid, maar over het nemen van beslissingen, ook in ons persoonlijke leven. Wie de inhoud van dit boek serieus neemt, kan niet meer op zijn stoel blijven zitten, maar zal opstaan om Gods Koninkrijk te bouwen met alles wat hij heeft. Wat een kansen!’

Rob Favier, singer/songwriter, spreker, entertainer, theoloog

‘Het boek *Het gat in ons evangelie* van Richard Stearns heeft mij vanaf de eerste pagina op een intense manier geraakt. De zoektocht en worsteling van de schrijver om vanuit een veilige setting van welvaart en voorspoed de leiding te nemen over een organisatie als World Vision is herkenbaar en eerlijk. Daarnaast is het beschrijven van de problematiek van armoede, honger, ziekte en de enorme nood in een groot deel van de wereld confronterend, omdat het direct een appèl doet op mij als individueel christen om daarop te reageren. Het is een boek dat de lezer dwingt, zeker mij, om zijn of haar standpunt daarin te bepalen en er iets mee te gaan doen, vanuit het perspectief van Gods gerechtigheid. Het is een boek dat moet worden gelezen, omdat het ons dwingt met de ogen van onze Heer en Heiland Jezus te kijken naar waar het werkelijk op aankomt, namelijk: door en in ons leven de liefde van God zichtbaar maken in deze wereld. Een organisatie als World Vision kan daarbij van grote waarde zijn, om dat in het eigen leven handen en voeten te geven.’

Joop Gankema, directeur Stichting Opwekking

‘Richard Stearns roept ons op tot gehoorzaamheid aan Gods levensveranderende opdracht om zijn liefde door te geven aan onze nabij een verre naasten. *Het gat in ons evangelie* is doordrenkt van hoopvolle verwachting over wat mogelijk is als Gods kinderen radicaal in het licht van zijn liefde gaan wandelen.’

Gary Haugen, president-directeur International Justice Mission

‘Richard Stearns is gewoon één van de beste leiders die ik ooit heb gekend. Ik ontmoette hem voor het eerst toen hij nog aan het roer stond van een groot Amerikaans bedrijf. Ondanks de vreemde, hooghartige kringen waarbinnen hij zijn werk deed, werd ik getroffen door zijn nederigheid en visie voor het Koninkrijk. Toen hij president werd van World Vision zag ik vanaf de eerste rij hoe God zijn hart en verstand gebruikte om duizenden personeelsleden en donateurs te inspireren om hun uiterste best te doen om armoede en de gevolgen van aids uit deze wereld uit te bannen. Zijn boek *Het gat in ons evangelie* zal u in uw volgen van Jezus naar nieuwe hoogten brengen. Ik smeed u God toe te staan u naar een hoger niveau van medeleven en actiebereidheid te tillen. Daar is het nu tijd voor... Richard Stearns geeft u een strategie... maar u bent nu aan zet!’

Bill Hybels, oprichter en senior pastor van de Willow Creek Community Church

‘In de theologie komt er de laatste jaren steeds meer aandacht voor begrippen als “gerechtigheid” en “het Koninkrijk van God”. Ik vind dat een verheugende en inspirerende ontwikkeling. Het gevaar is natuurlijk dat deze begrippen abstract blijven. Mooie onderwerpen om een avond over door te praten. Het boek *Het gat in ons evangelie* van Richard Stearns bewaart daarvoor. Het laat zien hoe het Evangelie van Jezus

Christus in de voor velen barre werkelijkheid van iedere dag tot zegen kan zijn. Maar het is geen gemakkelijk boek; het is heel confronterend voor ons westerse christenen. Het haalt ons uit onze “comfort zone”. Het geeft een onrustig gevoel, en het zet aan tot bekering en verandering van visie en leefstijl. Het laat zien dat geloven niet alleen “privé” is, zoals Stearns het omschrijft, maar dat het Evangelie ook een sterke “publieke” functie heeft; en beiden zijn niet los verkrijgbaar. We zijn gerechtvaardigd door geloof alleen, maar wel degelijk om goede werken te doen. Dat heeft Richard Stearns ook moeten leren, en van deze ontdekkingstocht doet hij in zijn boek verslag. Die persoonlijk zoektocht in combinatie met de informatie over honger, onrecht en armoede maken dat het lezen van dit boek een ontdekkend en inspirerend gebeuren wordt. Maar let wel: het is, zoals de auteur schrijft, geen “easy stuff”. Je kunt dit boek na lezing niet wegleggen en overgaan tot de orde van de dag. Daarvoor is de inhoud té heftig en uitdagend. En uiteindelijk: té bijbels.’

Andries Knevel, tv-presentator en schrijver

‘Tijdens het lezen van *Het gat in ons evangelie* ontdekte ik niet alleen hoe duidelijk de Bijbel is over armoede en ongerechtigheid, maar ontdekte ik ook hoe graag Jezus zijn liefde voor mij, door mij heen handen en voeten wil geven voor hen die dit zelf niet kunnen. *Het gat in ons evangelie* is één van de beste boeken die ik ooit heb gelezen. Het was zacht gezegd een enorme ‘wake up call’ en liet mij pijnlijk duidelijk zien dat het evangelie niet alleen om mij gaat, om mijn redding en mijn verlossing. In mijn denken en spreken over het evangelie van Jezus Christus werd deze blijde boodschap vooral ingekleurd met woorden als ‘genade’ en ‘verzoening’. Maar Richard Stearns hielp mij zien dat thema’s als ‘het liefhebben van de ander’, ‘het zorgen voor de armen’, ‘je tweede jas weggeven’ en ‘knokken voor gerechtigheid’ het hart vormen van Jezus’ evangelie. Ik wist niet dat de Bijbel zoveel had te zeggen over armoede en onze rol als Gods volk in

deze gebroken wereld. Na het lezen van *Het gat in ons evangelie* kan niemand meer zeggen: “Heer, we wisten het niet...”’

Kees Kraayenoord, musicus en aanbiddingsleider

‘World Vision vervult een heel strategische rol op onze planeet. Het is de grootste hulporganisatie uit de geschiedenis van deze wereld. Overal ter wereld helpen zij in crisissituaties en verlenen zij zorg. Met grote vaardigheid geeft Richard Stearns leiding aan deze organisatie. Zijn boek roept ons op om opnieuw na te denken over hoe wij onze naasten kunnen liefhebben en troost kunnen bieden aan mensen in nood. Zijn boodschap komt op het juiste moment en moet gehoord worden. Moge God hem zegenen, en de missie van World Vision, en allen die die missie omhelzen.’

Max Lucado, auteur en voorganger

‘Dit is World Vision op z’n best. *Het gat in ons evangelie* roept krachtig op tot actie: dringend en weloverwogen. Dit is een profetische en hoopvolle oproep aan onze generatie. Als genoeg mensen dit lezen en er gehoor aan geven, zal de wereld veranderen.’

John Ortberg, auteur en voorganger van de Menlo Park Presbyterian Church

‘Het boek van Richard Stearns geeft je een kijkje in het leven van een man die gaandeweg ontdekte dat Matteüs 25 aan Matteüs 28 vooraf gaat. Gerechtigheid doen – in essentie betekent dat gerichte aandacht hebben voor mensen en hun situaties, waar dikwijls onverschillige distantie de praktijk is – vormt het karakter en het gedrag van een discipel van Jezus Christus. Zo’n ontdekking doe je ‘gaandeweg’; je gaat weg bij waar je dacht thuis te horen. Richard Stearns maakt de lezer op inspirerende wijze deelgenoot van de weg die hij ging.’

Marnix Niemeijer, directeur Tear en voorzitter Micha NL

‘Bij het lezen van dit boek ben ik erg geschrokken. Ik dacht de Bijbel goed te kennen, maar bleek een blinde vlek te hebben. De gedeelten over armoede en barmhartigheid waren nooit echt tot me doorgedrongen. Dat is nu veranderd; mijn Bijbel is een stuk ‘dikker’ geworden. Jezus zegt in de zaligsprekingen: “Zalig die treuren”. Daarmee bedoelt Hij treuren om de gebrokenheid van de wereld waarin we leven. Dit boek leert me treuren en helpt me bewogen te zijn met de armen. En daarmee brengt dit boek me een beetje dichterbij het hart van God.’

ds. Ron van der Spoel, adjunct-directeur Kerk & Theologie bij Open Doors

‘Als we dit boek lezen en ons eigen maken, geloof ik dat het de revolutie kan veroorzaken waar deze schepping zo naar verlangt. Goed nieuws voor de armen! De boodschap van dit boek zet mij op scherp: hier wil ik voor leven!’

Eric Velu, eindredacteur EO en documentaire- en theatermaker

‘De sociale revolutie waartoe Richard Stearns oproept, is de reden dat mijn ouders toen ik 5 maanden oud was de wereld overtrokken; een revolutie die gepassioneerd vecht voor gelijkwaardigheid. Dit is immers onze essentie: een ander liefhebben als jezelf en vanuit die gedachte leven. In een tijd waarin kapitalisme en individualisme hoogtij vieren, is het de kunst dat te blijven nastreven en verkondigen. Hierin volharden is uitzonderlijk belangrijk; juist hiermee wordt immers het grote verschil tussen geloof en religie gevangen. Laten we als christenen dit nastreven en bekend worden om ons DOEN.’

Hanna Verboom, actrice, oprichter GET IT DONE, dochter van ontwikkelingswerkers.

‘Richard Stearns schreef een indrukwekkend en heel persoonlijk boek over zijn werkelijke motieven als mens en christen. Zijn belangrijkste levensles is: Speel geloof in de woorden van God niet uit tegen de radicale navolging van Jezus Christus, maar breng ze samen in een krachtig getuigenis en daadwerkelijke verandering voor de wereld, waarin kwetsbare mensen en kinderen leven. Kies voor gerechtigheid! Franciscus van Assisi zei al: “Preek altijd en overal het Evangelie en als het nodig is gebruik daarvoor woorden”. Het gaat om aanbidding en strijd, en er is geen “goedkoop evangelie”. In zijn persoon brengt de president van World Vision de Amerikaanse stijl van leiderschap en ondernemingszin samen met een doorleefde kennis van de Bijbel en persoonlijk gebed. Hij is diep geëngageerd en geïnteresseerd in andere mensen, in arme kinderen, met voorbijzien aan zijn persoonlijke gewin. Een inspirerend boek dat laat zien dat werkelijk leiderschap in de eerste plaats discipelschap is.’

**CeesJan Visser, algemeen directeur Nederlands
Bijbelgenootschap**

‘Een pakkende oproep van Richard Stearns om – vanuit zijn belevenissen en Gods Woord – ons, de kerk, maar ook politici, aan te sporen om met de ons gegeven talenten uit te reiken naar hen die in nood zijn. Zeer de moeite waard om te lezen. Laat het je in beweging zetten.’

**Joël Voordewind, Tweede Kamerlid ChristenUnie,
woordvoerder Ontwikkelingssamenwerking.**

‘Wat een geweldig boek! Ik ben Richard heel dankbaar voor het geschenk dat hij ons aanbiedt middels deze heldere en indringende boodschap. Ik heb meer boeken gelezen over de overweldigende problemen van onze planeet en blijf dan vaak achter met het knagende gevoel dat ik er niets aan kan doen. Dat is bij dit boek heel anders. Dit boek opent de deur voor iedere ge-

lovige om Christus te volgen en een blijvend verschil te maken in de levens van mannen, vrouwen en kinderen over de hele wereld. De Heer leeft en werkt op de meest onwaarschijnlijke plaatsen. Dit is een Goddelijke uitnodiging om daaraan mee te gaan doen!’

Sheila Walsh, zangeres en auteur

‘Het boek van Richard Stearns is een indrukwekkend en meeslepend getuigenis van een ware volgeling van Christus, die het evangelie niet alleen met zijn hart heeft aangenomen, maar het ook met heel zijn leven wil uitleven, en de liefde van God wil laten zien aan een gebroken wereld. De kracht van het boek is dat het geen theorie is, maar een levensverhaal: een weg die de auteur zelf is gegaan.’

ds. Jan Wessels, directeur Evangelische Alliantie

VOORWOORD

Een inspirerend boek met een belangrijke boodschap! In de Verenigde Staten in 2010 uitgeroepen tot beste christelijke boek! De schrijver Richard Stearns is een collega directeur, van ons grootste kantoor in Amerika. Hij beschrijft hoe hij als succesvol topmanager op een bijzondere manier bij World Vision terecht kwam. God liet hem ook zien dat veel teksten in de Bijbel over gerechtigheid en armoede nauwelijks nog in de praktijk worden gebracht. Zo ontdekte hij wat hij noemde ‘het gat in ons evangelie’.

Gelukkig is er wel wat aan dat gat te doen! De afgelopen twintig jaar reisde ik voor verschillende organisaties naar allerlei landen en werd ik geconfronteerd met groot onrecht, schrijnende armoede, ongelijkheid en veel strijd. In China ontmoette ik christenen die meer dan twintig jaar onschuldig gevangen hadden gezeten. In Pakistan werkte ik met een voorganger die een paar weken later in Iran werd vermoord. In Moldavië kwam ik thuis bij een oude vrouw, die te arm was de kachel te stoken en in de winter met twee jassen door haar huis liep. In Tanzania bezocht ik een oma, die haar man, zonen en schoondochters had verloren aan HIV en aids en nu de zorg had voor haar kleinkinderen. In Soedan een moeder wiens dochter net was overleden aan malaria. En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Bij dergelijke grote noden voelde ik me soms met lege handen staan, of beschaamd. Het bijzondere was dat ik me nog va-

ker bemoedigd en gezegend voelde, omdat we konden helpen. Ik ontdekte de grote vreugde van het geven en dienen, waardoor ook mijn leven werd verrijkt!

Niet iedereen komt in die verre landen, maar allemaal kunnen we iets doen, al is het nog zo klein. Voor minder dan één euro per dag kunt u een kind een toekomst geven. Wereldwijd worden op die manier door World Vision vier miljoen kinderen gesponsord en daarmee wordt nog veel meer mensen een duurzame oplossing geboden tegen armoede. Door uw hulp zal niet alleen het leven van die ene mens in nood veranderen, maar ook uw eigen leven, doordat we gehoor geven aan de bijbelse oproep die dit boek zo duidelijk verwoordt.

Dank aan uitgever Gerhard Rijksen van Gideon. Hij gelooft in deze boodschap, waardoor u nu dit boek in het Nederlands kunt lezen.

Laten we gaan voor barmhartigheid en gerechtigheid, en samen *het gat in ons evangelie* aanpakken. Ik geloof erin!

Ruud van Eijle,
directeur World Vision Nederland

VOOR RENEE

Mijn geliefde vrouw en partner – mijn trouwe bron van kracht – het anker van ons gezin, het toonbeeld van de vrouw uit Spreuken 31. Ze is het geschenk dat ik van God heb ontvangen, zodat ik de man kan worden die Hij voor ogen had.

*Een sterke vrouw, wie zal haar vinden?
Zij is meer waard dan edelstenen.
Haar man vertrouwt op haar
en zal daar rijkelijk bij winnen.
Ze brengt hem voorspoed, geen ellende,
alle dagen van haar leven.*

*Haar handen strekt zij uit naar de behoeftigen,
ze geeft de armen hulp.*

*Uit haar verschijning spreken kracht en waardigheid,
de dag van morgen ziet ze lachend tegemoet.
Ze spreekt wijze woorden,
wat ze zegt, zijn liefdevolle lessen.
Ze waakt over haar huishouding, nietsdoen is haar onbekend.
Haar kinderen prijzen haar, haar man bejubelt haar:
'Er zijn veel sterke vrouwen,
maar jij overtreft ze allemaal.'
Charme is bedrieglijk en schoonheid vergaat,
maar een vrouw met ontzag voor de HEER moet worden geprezen.
Moge zij de vruchten plukken van haar werk,
mogen haar daden worden geprezen in de poorten.*

Spreuken 31

WOORD VAN DANK

Dit boek zou niet geschreven zijn zonder de aanmoediging van de mensen die van mening waren dat mijn boodschap gehoord moest worden. De eerste die erover begon, was waarschijnlijk Dale Hanson-Bourke, zelf schrijver en destijds bestuurslid van World Vision. Ik was nog geen jaar in dienst toen Dale me vroeg wanneer ik mijn boek ging schrijven. Ik zei dat de wereld echt niet op meer boeken zat te wachten, en dat ik pas een boek ging schrijven als ik iets belangrijks te zeggen had. Mijn collega Joan Mussa, vicevoorzitter van de afdeling *Advocacy and Communications*, moedigde me ook aan. Ze zag het belang van en mogelijkheden voor een boek dat Gods 'belangrijkste opdracht' onder de aandacht zou brengen – medeleven betonen met de allerarmsten. Belangrijker nog, ze dacht dat ik zo'n boek in me had. Joan vroeg Laurie Delgatto, een andere collega bij World Vision, om alle toespraken te lezen die ik de afgelopen tien jaar had gehouden en ze te bundelen. De arme Laurie worstelde zich door tientallen uit de losse pols geschreven of getypte toespraken, en probeerde er een samenhangend geheel van te maken. Laurie en Joan riepen de hulp in van een paar andere mensen om een soort 'boekensteungroep' te vormen. Dean Owen, Roger Flessing, Jane Sutton-Redner en Milana McLead vormden de kern van de groep. Ze moedigden me aan, brainstormden samen met mij, hielpen me om mijn ideeën vaste vorm te geven en lazen de eerste versies van mijn manuscript met een

rode pen in de hand. Langzamerhand groeide er een boek. Ik ben gezegend met een groep geweldige, gelovige en wijze bestuursleden, die het belang van mijn boodschap zagen en me zes maanden vrij gaven om dit boek te schrijven. Larry Probus, een andere vicevoorzitter van World Vision, nam in die maanden mijn functie over, naast zijn eigen werk. De rest van mijn zeer getalenteerde leiderschapsteam – Atul Tandon, Mike Veitenhans, Julie Regnier, Kathy Evans en George Ward – redde zich uitstekend tijdens mijn afwezigheid.

Een heel aantal andere mensen is mij tijdens die zes maanden te hulp geschoten: onder anderen Steve Hayner, bestuurslid van World Vision en oud-voorzitter van InterVarsity; en Steve Haas, de vicevoorzitter van World Vision van de afdeling kerkelijke partnerschappen. Ze hebben beiden het manuscript gelezen, daarbij specifiek op theologische missers gelet en waardevolle suggesties gedaan om me op de juiste koers te houden. Ook Beth Dotson-Brown en Wendy Chin hebben me enorm geholpen door veel van het onderzoek voor hun rekening te nemen; Sally Zamadics heeft het proces bewaakt; Brian Vasy heeft de contracten geregeld; Hilary Whitman, Arlene Mitsui en Selena Koosmann hebben het omslag ontworpen. Shelley Liester en Cheryl Plantenberg planden mijn vergaderingen en hebben de eerste versies van het manuscript samengesteld. Kari Costanza, een journalist van World Vision, reisde vaak met mij mee en maakte uitvoerige aantekeningen over de mensen die we ontmoetten. Erg blij ben ik met mijn agent, Beth Jusino, en met Alive Communications, die mij als nieuwkomer door de uitgeverwereld hebben geloodst. Renée Chavez, van Thomas Nelson, is een geweldige redactrice. Ze heeft het hele manuscript nageplozen en elke fout opgespoord, mijn schrijfstijl verbeterd en waardevolle kritiek geleverd. Ik wil ook het personeel van Thomas Nelson bedanken dat in dit project heeft geïnvesteerd en mij heeft aangemoedigd: Mary Graham, Matt Baugher, Joey Paul, Julie Faires, Emily Sweeney, Jennifer McNeil en Stephanie Newton.

Ten slotte wil ik een paar mensen bedanken die mijn leven

sterk hebben beïnvloed, waardoor ik dit verhaal kan vertellen. Mijn zus Karen heeft mij liefde voor het studeren bijgebracht en moedigde me aan om door een goede opleiding uit te stijgen boven onze gezinsomstandigheden. Ze heeft altijd in mij geloofd.

Merold Stern, in 1974 mijn eerste predikant, en zijn geweldige vrouw, Margaret, hebben het fundament van mijn geestelijk leven gelegd. Merolds inzicht in de Bijbel, zijn geweldige preken en zijn geloof hebben me meer beïnvloed dan hij ooit zal beseffen.

Rob Stevenson was veel meer dan de personeelsintermediair die me in 1998 bij World Vision bracht. Hij was de geestelijke gids die me uitdaagde en over een pad leidde waarover ik niet wilde gaan. Zonder Robs leiding zou ik Gods roepstem nooit hebben gevolgd.

Mijn vriend Bill Bryce heeft altijd meer in me gezien dan ik was, hij zag wat ik kon zijn. Hij zag als eerste mijn betrokkenheid bij de armen en hij was ook de eerste die zag dat ik het bedrijfsleven zou verlaten. Bills onderscheidingsvermogen en zijn eigen toewijding aan de armen hebben mijn leven meer dan vijftientig jaar lang sterk beïnvloed.

Ik wil ook mijn lieve vrouw Reneé en mijn vijf fantastische kinderen bedanken – Sarah, Andy, Hanna, Pete en Grace – die hun vrienden en hun leven moesten achterlaten toen we als gezin Seattle verlieten, omdat ik voor World Vision ging werken. Ook moesten ze accepteren dat ik vaak afwezig was. Ook zij hebben offers gebracht om de gebrokenen van hart te helpen.

Als laatste wil ik Lorraine Pierce mijn dank betuigen, de geestelijk ‘moeder’ van World Vision, die bijna alles opofferde om samen met haar man en gezin, in gehoorzaamheid aan het evangelie, de allerarmsten te dienen.

INLEIDING

Wat verwacht God van ons? Daar gaat dit boek over. Het is een eenvoudige vraag. Maar is het antwoord ook zo eenvoudig? Waar draait het christelijk geloof om? Elke zondag naar de kerk gaan, bidden voor het eten en grove zonden vermijden – of verwacht God meer van ons?

Ik ben christen – jij misschien ook. Maar wat betekent dat nu precies? Om christen te zijn, moeten we allereerst geloven dat Jezus Christus de Zoon van God is. Dat is beslist geen kleinigheid. Als dat waar is, verandert alles. Want als Christus God is, dan zijn al zijn woorden en daden belangrijk voor de manier waarop wij leven. Tenminste, dat geloven we. Maar God verwacht meer.

De vraag ‘Wat verwacht God van mij?’ is daarom een heel indringende vraag – niet alleen voor mij, maar voor iedereen die beweert Christus te volgen. Jezus heeft er veel over gesproken. Hij heeft ons inzicht gegeven in het karakter van God en in onze relatie met Hem, maar Hij sprak ook uitvoerig over Gods verwachtingen, onze waarden en hoe wij in de wereld moeten leven. Hoe moeten we leven? Welke relatie moeten we hebben met een heilige God? Wat vraagt God nu werkelijk van jou en mij? Veel meer dan naar de kerk gaan. Ook meer dan bidden. Meer dan geloof, en zelfs meer dan zelfverloochening. God vraagt *alles* van ons. Van degenen die Hem volgen, vraagt Hij dat zij hun leven volkomen aan Hem toewijden. Christus vraagt ons zelfs met Hem samen te werken om onze

wereld te veranderen, zoals Hij tweeduizend jaar geleden zijn twaalf leerlingen heeft opgeroepen hun wereld te veranderen.

Nu, in de eenentwintigste eeuw, heeft de wereld verandering nodig. Je kunt de krantenkoppen niet lezen zonder een toenemend gevoel van verbijstering. We horen over terrorisme, etnische en religieuze spanningen, oorlogen en conflicten, wijdverspreide hongersnood en armoede, wereldwijde economische onrust, wrede dictators, corrupte overheden, enorme natuurrampen, klimaatveranderingen, nucleaire dreigingen en zelfs kindersmokkel en slavenhandel. Na de aanslagen van 11 september 2001 is de wereld beangstigend, bedreigend geworden, en de meeste mensen hebben al moeite genoeg om alles te begrijpen, laat staan dat ze er iets aan doen. De wereldproblemen lijken te groot en te moeilijk voor ons. Het is veel gemakkelijker ze te negeren. Op zondagmorgen, veilig in onze kerkenbanken en omringd door vrienden, kan het heel eenvoudig zijn om het geweld, het leed en de onrust van de wereld buiten te sluiten – uit het oog, uit het hart.

Maar wacht, hebben wij, als christenen, echt de mogelijkheid om de problemen in de wereld de rug toe te keren? Staat God dat toe?

Ik ben erg vooringenomen te werk gegaan bij het schrijven van dit boek. Ik geloof dat God de wereld zo lief had ‘dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft’ (Johannes 3:16). Als Jezus bereid was om voor deze geplaagde wereld te sterven, misschien moet ik dan ook meer om deze wereld geven. Misschien moet ik meer van de mensen houden die op deze wereld leven. En misschien heb ik dan de verantwoordelijkheid om ook van die wereld te houden die Jezus zo liefheeft.

Het idee achter *Het gat in ons evangelie* is vrij eenvoudig. Het gaat erom dat christen-zijn, of Christus volgen, veel meer vereist dan een *persoonlijke* relatie met God waardoor je zelf verandert. Het vraagt ook een *publieke* relatie met de wereld, waardoor die verandert.

Als je persoonlijke geloof in Christus geen uitstraling naar de

buitenwereld heeft, dan mist er iets in je geloof. Zoals Johnny Cash zong: 'You're so heavenly minded, you're no earthly good'.¹ De apostel Jakobus beschouwde dit als een zeer belangrijk punt. 'Laat mij maar eens zien dat je kunt geloven zonder daden,' daagde hij de mensen uit, 'ik zal u door mijn daden tonen dat ik geloof' (Jakobus 2:18). Met andere woorden: *laat je geloof zien*.

Als je het evangelie, of het goede nieuws, dat Jezus bracht aanneemt, is dat meer dan een privéovereenkomst tussen ons en God. Het evangelie kwam voort uit Gods visioen van veranderde mensen die de heersende waarden en gebruiken van de wereld ter discussie zouden stellen en omvormen. De nieuwe wereld die daaruit voortvloeit, noemt Jezus het 'Koninkrijk van God' (zie onder andere Matteüs 12:28; 19:24; 21:32, 43 en Marcus 1:15). Hij zei dat het Koninkrijk werkelijkheid zou worden door het leven en de daden van zijn volgelingen. Jezus vroeg heel wat van degenen die Hem volgden. Hij verwachtte meer van hen dan enkel het geloof dat Hij Gods Zoon was. Hij daagde hen uit een houding aan te nemen die sterk verschilde van de houding van de wereld, namelijk om hun naasten *én* hun vijanden lief te hebben, om degenen te vergeven die hen pijn deden, om de armen en onderdrukten bij te staan, om te delen met degenen die weinig hadden en om een leven van opoffering te leiden. Hij vergeleek de invloed van zijn volgelingen op de wereld om hen heen met de invloed van licht op duisternis. Licht verdrijft de duisternis; het laat het duister verdwijnen. Op dezelfde manier verdrijft waarheid de leugen, en laat goedheid het kwaad verdwijnen.

Dat is niet gemakkelijk. Iedereen die geprobeerd heeft Jezus te volgen, weet dat het een reis is vol tegenslagen, uitdagingen en mislukkingen – twee stappen vooruit en één achteruit. Degenen die ervoor kiezen Christus te volgen, moeten ervoor vechten op een andere manier te leven in een wereld die hun waarden afwijst en hun geloof bespot. Elke generatie christenen heeft te maken met de verleiding om je uit dit leven terug te trekken en je geloof voor jezelf te houden.

En toch zijn wij de verspreiders van het evangelie – het goede

nieuws dat de wereld zou moeten *veranderen*. Geloof is niet genoeg. Aanbidding is niet genoeg. Een persoonlijke moraal is niet genoeg. En ook een christelijke gemeenschap is niet genoeg. God heeft altijd *meer* gevraagd. Toen we volgelingen van Christus werden, hebben we ons verplicht ons leven zo te leiden dat de wereld door onze woorden en daden een glimp zou opvangen van Gods karakter – van zijn liefde, rechtvaardigheid en genade. ‘Wij zijn gezanten van Christus,’ schreef Paulus, ‘God doet door ons zijn oproep’ (2 Korintiërs 5:20).² God koos ons als zijn vertegenwoordigers. Hij riep ons op om eropuit te gaan en het ‘goede nieuws’ te verkondigen – om het ‘goede nieuws’ te *zijn* – en de wereld te veranderen. Het geloof voor jezelf houden behoort niet tot de mogelijkheden.

Ik heb dit boek geschreven, en daar maak ik geen geheim van, vanuit een christelijke visie op de wereld. Ik citeer regelmatig uit het Oude en Nieuwe Testament, want ik geloof dat God deze woorden geïnspireerd en aan ons gegeven heeft en dat ze gezag hebben. Maar ik hoop dat je, wanneer je geen christen bent, toch dit boek zult willen lezen. Je zult ontdekken dat ik kritisch en eerlijk ben over de tekortkomingen van de christelijke gemeenschap. Als groep zijn we verre van perfect. Maar christen of niet, je moet dit boek niet lezen met het idee dat jij op één of andere manier niets met de problemen te maken hebt. Iedereen die op deze wereld leeft, deelt in de verantwoordelijkheid om de wereldproblemen aan te pakken en mee te leven met onze medemensen.

Mijn eigen verhaal klinkt door in dit boek, want het is het verhaal van een gewone man met wie God veel geduld heeft gehad. Het is een verslag als vele andere – van iemand die probeert trouw te zijn aan God, terwijl hij ook probeert om de wereld een beetje beter te maken. Vanaf de dag dat ik mijn leven overgaf en Christus ging volgen, heb ik met de vraag geworsteld wat God nu precies van mij verwacht. Ik heb mijn best gedaan om mijn geloof in mijn leven vorm te geven, zowel privé: door gebed, bijbelstudie en aanbidding, als publiek: door anderen Gods liefde te laten zien in mijn woorden en daden. Niet al-

leen binnen de kleine cirkel van mensen die ik ken, maar ook in de grotere gemeenschap. Ik heb geprobeerd om het mysterie te begrijpen van het goede nieuws dat wij, christenen, het ‘evangelie’ noemen, en van haar kracht om de wereld te veranderen door bij het hart van de mens te beginnen. Ik ben vaak gestruikeld tijdens deze reis en wil niet beweren dat ik alles weet.

Als een schrijver jou uitdaagt om de nood van de allerarmsten in de wereld aan te pakken – een schrijver die aan het hoofd staat van een grote humanitaire organisatie die de hongerigen voedt, slachtoffers van rampen steunt, en voor weduwen en wezen zorgt – dan beschouw je die schrijver misschien als een soort geestelijke held of een heilige. Misschien ben je zelfs geneigd mij als een soort ‘Moeder Teresa’ – maar dan in pak – te zien. Laat ik duidelijk zijn: je zit er ver naast. Ook ik worstel al mijn leven lang met het doen van wat ik verkondig. Ik ben beslist geen heilige of held, en ik ben nooit van plan geweest ‘de wereld te veranderen’ – daarvoor ontbrak me de moed of de verbeelding. Ik was een bijzonder onwillige rekrut – een lafaard zelfs. Maar ik hoop dat je, als je mijn verhaal hebt gelezen, van mijn fouten leert en misschien zelfs om mijn mislukkingen kunt lachen. Dat God er nog steeds voor kiest om gebrekkige mensen zoals ik te gebruiken, blijft me verbazen en bemoedigen. En als Hij mij kan gebruiken, kan Hij jou ook gebruiken.

In dit boek word je gevraagd: ‘Stel je eens voor dat...’ Stel je eens voor dat iedereen ervoor zou kiezen om het goede nieuws met nieuwe overtuiging aan te nemen en het in zijn leven te laten zien – niet door grootse dingen te doen, maar gewoon in kleine dingen. Stel je voor dat wij allemaal tegen God zouden zeggen: ‘Gebruik mij, ik wil de wereld veranderen.’ Er leven twee miljard mensen op aarde die beweren christen te zijn. Dat is bijna één op de drie. Hebben wij de wereld veranderd? Zeker, maar critici wijzen er onmiddellijk op dat de veranderingen niet altijd positief zijn geweest. Hebben we de wereld veranderd zoals *God* dat wilde? Zijn wij effectieve gezanten geweest van het goede nieuws dat wij het ‘evangelie’ noemen? Het

Onze Vader, dat wereldwijd in kerken wordt gebeden, bevat de zin: 'Laat uw koninkrijk komen en uw wil gedaan worden, *op aarde* zoals in de hemel' (Matteüs 6:10 – cursivering van de auteur). Geloven wij wat we bidden?

Het hele evangelie is een visioen om Gods Koninkrijk in te luiden – *nu*, niet ergens in de toekomst; *hier op aarde*, niet in een hemel ergens ver weg. Stel je voor dat twee miljard mensen zouden besluiten dat ze willen dat God de wereld verandert door *hen* heen? Denk je eens in. En stel je eens voor dat *duizend* mensen hun geloof serieus zouden gaan nemen – wat zou God doen? Tweeduizend jaar geleden is de wereld blijvend veranderd door slechts twaalf mannen.

Dat kan opnieuw gebeuren.

Rich Stearns
Bellevue, Washington
december 2008

*'Voor dit evangelie schaam ik mij niet,
want het is Gods reddende kracht voor allen die geloven'*

(ROMEINEN 1:16).

*'Ieder die mij hoorde prees mijn woorden,
ieder die mij zag had niets dan lof,
omdat ik de arme redde die om hulp riep,
en de wees die in de steek gelaten was.
Ik werd gezegend door de stervende,
in het hart van de weduwe bracht ik de vreugde terug.
Ik kleeedde mij in gerechtigheid en deze kleeedde mij,
het recht was mij een mantel en een tulband.
Ogen was ik voor de blinde,
voeten was ik voor de lamme.
Voor de behoeftigen was ik een vader,
ik verdedigde de zaak van vreemdelingen.
Ik brak de kaken van de boosdoener
en ontrukte de prooi aan zijn tanden.'*

(JOB 29:11-17)

PROLOOG

De engel zei tegen hen:

*‘Wees niet bang, want ik kom jullie goed nieuws brengen,
dat het hele volk met grote vreugde zal vervullen.’*

LUCAS 2:10

Rakai, Oeganda, augustus 1998

Hij heette Richard, net als ik. Ik zat in zijn armzalige rieten hut en luisterde naar deze wees, die door zijn tranen heen zijn verhaal vertelde. Zijn ouders waren gestorven aan aids en hij probeerde als dertienjarige jongen zijn twee broertjes op te voeden. In dit kleine hutje woonden ze, zonder water of elektriciteit en ze hadden zelfs geen bed om in te slapen. Er was niemand die voor hen zorgde, hun te eten gaf, van hen hield of hun leerde hoe ze volwassen moesten worden, niemand om hun een knuffel te geven of hen 's avonds in te stoppen. Richard en zijn broertjes waren alleen op de wereld - onaanvaardbaar vond ik dat. Ik probeerde me voor te stellen dat mijn eigen kinderen zo alleen waren, zonder ouders om hen te beschermen, en geconfronteerd werden met zulke vreselijke omstandigheden, maar het lukte me niet.

Ik wilde daar niet zijn. Het kon niet de *bedoeling* zijn dat ik daar was, zo ver buiten mijn eigen behaaglijke kringetje. Op deze

plek leidden weeskinderen een eenzaam en ellendig leven, hier hadden armoede, ziekte en ellende ogen en een gezicht. Ze keken me aan en dwongen me het leed van de armen te zien, te ruiken en te voelen. Het gebied waar ik me bevond, Rakai, wordt beschouwd als het epicentrum van de Oegandese aids-pandemie.¹ Het dodelijke virus heeft hier jarenlang ontelbare slachtoffers gemaakt. Zweetdruppels liepen langs mijn gezicht omlaag toen ik met Richard en zijn broertjes in de hut zat en de cameraploeg elke traan vastlegde.

**Laat mijn hart
gebroken worden
door de dingen
die Gods hart
breken.**

Tot nu toe had ik een prettig leven geleid in mijn eigen zeepbel: mijn leven, mijn gezin en mijn carrière. Narigheden negeerde ik zoveel mogelijk en alles wat rauw of schokkend was, probeerde ik buiten te sluiten. Af en toe drong er toch iets akeligs mijn leven binnen, maar dan schakelde ik snel over naar een andere zender, sloeg de krantenpagina om of maakte geld over. Zo kon ik de armoede op veilige afstand houden. In Rakai kon dat niet. Daar had 'iets akeligs' een gezicht

en een naam – mijn eigen naam zelfs: Richard.

Nog maar twee maanden geleden was ik directeur bij Lenox, een vooraanstaand Amerikaans bedrijf dat serviesgoed en bestek produceert. We maakten luxeartikelen voor de rijken. Met mijn vrouw en onze vijf kinderen woonde ik in een huis met tien slaapkamers, op een stuk grond van twee hectare net buiten Philadelphia. Elke dag reed ik in mijn Jaguar naar mijn werk en vloog eersteklas naar steden als Parijs, Tokio, Londen en Florence, waar ik in de duurste hotels overnachtte. De mensen in mijn omgeving respecteerden me, ik was lid van een gerenommeerde kerk en zat in het bestuur van de christelijke school waar mijn kinderen naartoe gingen. Ik was een geslaagde zakenman en een succesvol christen. Van Rakai, de plaats waar mijn zeepbel uit elkaar zou spatten, had ik nog nooit gehoord. Maar God zette in die twee maanden mijn leven op zijn kop – het zou nooit meer hetzelfde zijn.

Acht maanden daarvoor werd ik, volslagen onverwacht, benaderd door World Vision, een christelijke ontwikkelingsorganisatie die op zoek was naar een nieuwe directeur. Waarom ik? Ik was helemaal niet naar zoiets op zoek. Toen het telefoontje kwam, was ik gewoon met mijn eigen dingen bezig. Toch waren er aan dit telefoontje vierentwintig jaren van voorbereiding vooraf gegaan. In 1974, ik was drieëntwintig, knielde ik naast het bed in mijn studentenkamer en stelde mijn leven in dienst van Christus. Dat was een grote stap voor me en het had me maanden gekost om deze beslissing te nemen. Maanden van lezen, studeren, gesprekken met vrienden en vooral van het getuigenis van Reneé, die later mijn vrouw zou worden. Toen ik daar knielde, besepte ik nauwelijks welke gevolgen mijn keuze zou hebben, maar ik wist wel dat alles anders zou worden. Ik had immers beloofd Christus te volgen – wat er ook gebeurde.

De man die geen porseleinen servies wilde hebben

Een paar maanden nadat ik christen geworden was, verloofden Reneé en ik ons. We dachten na over onze bruiloft en ons leven samen en Reneé kwam met het idee om porseleinen serviesgoed, kristallen glazen en zilveren bestek op onze verlanglijst te zetten. Aan mijn, enigszins laatdunkende reactie was te zien hoe mijn geloof vorm kreeg in mijn leven: ‘Zolang er nog kinderen zijn die verhongeren, wil ik geen porseleinen servies, kristallen glazen of zilveren bestek in huis hebben.’ Je zou het als een knipoog van God kunnen beschouwen dat ik jaren later directeur werd van Amerika’s grootste producent van serviesgoed en bestek. In 1998, toen ik het telefoontje van World Vision kreeg, wist ik dat het God was aan de andere kant van de lijn. Ik hoorde Gods stem, niet de stem van degene die belde: *Rich, ken je die idealistische jongeman uit 1974 nog, die zo geraakt werd door het lot van hongerige kinderen dat hij geen porseleinen servies wilde hebben op zijn bruiloft? Kijk nu eens naar jezelf. Wat is er van je geworden? Rich, als je nog steeds om die kinderen geeft, heb ik een taak voor je.*

In de weken voorafgaand aan mijn benoeming als directeur van World Vision smeekte ik God om iemand anders te sturen, net als Mozes gedaan had. Het moest een vergissing zijn. Ik was geen Moeder Teresa. Ik weet nog goed dat ik God vroeg om me ergens anders heen te sturen, 'maar alstublieft niet naar de armen, God – niet naar de pijn en de vervreemding van armoede en ziekte, niet daarnaartoe'. Ik wilde echt niet.

Toch kwam ik als kersverse directeur van World Vision daar in dat hutje terecht voor mijn 'vuurdoop', op pad gestuurd door mijn wijze medewerkers en vergezeld door een cameraploeg.

Bob Pierce, de oprichter van World Vision, bad eens: '*Laat mijn hart gebroken worden door de dingen die Gods hart breken.*'¹ Wie wil er nu echt een gebroken hart? Kun je God dat vragen? We vragen God meestal of Hij ervoor wil zorgen dat ons hart *niet* gebroken wordt. Maar als ik naar het leven van Jezus kijk, zie ik iemand over wie Jesaja schreef: 'Hij was een man die het lijden kende en met ziekte vertrouwd was' (53:3). Jezus' hart ging uit naar de lamme, de zieke, de weduwe en de wees. Ik probeer me voor te stellen hoe veel verdriet het God doet als Hij naar de gehavende wereld kijkt waarvoor Hij gestorven is. Ik weet zeker dat zijn hart breekt om het verhaal van Richard.

Twee hopen ruwe steen markeren de plek waar Richards ouders begraven zijn. De gedachte dat hij elke dag langs die graven komt, laat me niet los. Samen met zijn broertjes heeft hij eerst zijn vader en daarna zijn moeder een langzame, vreselijke dood zien sterven. Zouden de jongens hun ouders in de laatste dagen zelf hebben gevoed en gewassen? Hoe het ook zij, Richard, zelf nog een kind, is nu het hoofd van het gezin.

Een kind dat vader en moeder tegelijk is - in mijn ogen iets wat gewoon niet mag gebeuren. En dat geldt niet alleen voor Richard, maar voor tienduizenden, zelfs miljoenen kinderen. Men zegt dat er alleen al in Rakai zestigduizend wezen zijn, en twaalf miljoen in de hele Sub-Sahara.² Een getal dat te groot is om te bevatten. Een beetje ongemakkelijk stelde ik Richard een vraag die ik bij nader inzien belachelijk vond. Hoe kon ik

zo'n vraag stellen aan een kind dat zijn jeugd kwijtgeraakt is? Ik vroeg: 'Wat wil je later worden?'

'Dokter', zei hij, 'zodat ik mensen kan helpen die de ziekte hebben.'

'Heb je een Bijbel?' vroeg ik. Hij rende naar de kamer ernaast en kwam terug met zijn kostbare boek.

'Kun je lezen?'

'Ik lees graag de brief van Johannes, want daarin staat dat Jezus van kinderen houdt.'

De tranen stroomden over mijn wangen. *Vergeef me, Heer, vergeef me. Ik wist het niet.* Maar ik wist het wél. Ik wist van de armoede en het leed in de wereld. Ik was me ervan bewust dat er dagelijks kinderen sterven door gebrek aan eten en schoon water. Ik kende het probleem van aids en van de vele aidswezen, maar mijn zeepbel voorkwam dat ik het echt tot me liet doordringen.

De ontmoeting met Richard veranderde me voor eens en altijd. Het was duidelijk dat God me Rakai wilde laten zien, en mijn verdriet veranderde in berouw. Ik had de armen immers aan hun lot overgelaten, ook al liet de Bijbel er geen twijfel over bestaan wat ik had moeten doen. En ik was boos. Eerst was ik vooral boos op mezelf, later op de hele wereld. Waarom werd het verhaal van Richard niet verteld? De media overstelpen ons met informatie over het leven van sterren, over de aandelenbeurzen en over rechtszaken tegen beroemdheden. Waar waren de krantenkoppen en tijdschriftencovers over Afrika? Twaalf miljoen wezen en niemand schenkt er aandacht aan. Maar wat me het meest dwarszat, was de vraag: Waar is de kerk? Waar waren de volgelingen van Jezus Christus in deze enorme humanitaire crisis? De kerk zou de weduwen en wezen moeten bijstaan in hun nood (Jakobus 1:27). Zouden de predikanten en voorgangers ons niet hartstochtelijk moeten aansporen onze medemensen te helpen? Zouden de kerken zich niet moeten bekommeren om al die kinderen die in vreselijke omstandigheden leven? Kon de tragedie van al deze weeskinderen overstemd worden door de vele aanbiddingskoren in

honderdduizenden kerken? Ik weet nog dat ik daar in die hut in Rakai zat en dacht: *Hoe is het mogelijk dat wij dit probleem genegeerd hebben, terwijl rocksterren en acteurs zich er wel voor inzetten?*

Nu, tien jaar later, weet ik het antwoord. Wij missen iets fundamenteels in onze interpretatie van het evangelie. Het woord 'evangelie' betekent letterlijk 'goed nieuws'. Jezus zei dat Hij kwam om 'aan armen het goede nieuws te brengen' (Lucas 4:18). Maar welk goed nieuws, welk *evangelie*, had de kerk voor Richard en zijn broertjes in Rakai? Welk 'goed nieuws' hebben christenen de drie miljard armen in de wereld gebracht?³ Welk 'evangelie' hebben de miljoenen aidswezen in Afrika gezien?⁴ Welk evangelie hebben de meesten van ons aangenomen?

Het antwoord is te vinden in de titel van dit boek: *Het gat in ons evangelie*.

Deel 1

EEN GAT IN MIJN EVANGELIE - EN MISSCHIEN OOK IN HET JOUWE

*Christus heeft geen lichaam op aarde, behalve dat van jou,
geen handen, behalve die van jou,
geen voeten, behalve die van jou.*

*Het zijn jouw ogen die Christus' medeleven
voor de wereld moeten uitstralen;
het zijn jouw voeten waarmee Hij gaat om goed te doen;
en het zijn jouw handen waarmee Hij ons nu moet zegenen.*

TERESIA VAN AVILA

*Vriendelijkheid heeft meer zondaren bekeerd dan ijver,
welbespraaktheid of geleerdheid.*

FREDERICK W. FABER

Hoofdstuk 1

EEN GAT IN HET GEHEEL

Tegenwoordig wordt geloof gezien als iets wat ons zou moeten veranderen, maar niet als iets wat ons daadwerkelijk verandert of kan veranderen. We vechten tevergeefs tegen het kwaad in de wereld, en wachten tot we sterven en naar de hemel gaan.

Op één of andere manier denken we dat de kern van het geloof enkel geestelijk en persoonlijk is.

DALLAS WILLARD

Waar zit het gat?

Hoe kan er iets missen in ons evangelie? Zoals ik in de proloog heb gezegd, betekent het woord *evangelie* letterlijk blijde boodschap, of goed nieuws. Het is een uitdrukking om de komst van Gods Koninkrijk door de Messias bekend te maken. Volgens mijn woordenboek betekent het:

evangelie – blijde boodschap, betreft de redding en het Koninkrijk van God zoals Christus die in de wereld heeft aangekondigd.¹

Het geweldige nieuws van het evangelie is dat mannen en vrouwen door de verzoenende dood van Christus kunnen terugkomen bij God. Maar het goede nieuws dat Jezus bracht betekende meer, meer dan de redding en de vergeving van zonden. Het betekende ook de komst van Gods Koninkrijk op

aarde. Dit nieuwe Koninkrijk, waarvan de kenmerken werden samengevat in de zaligsprekingen, zou de bestaande wereldorde op zijn kop zetten.

Gelukkig wie nederig van hart zijn,
want voor hen is het koninkrijk van de hemel.
Gelukkig de treurenden,
want zij zullen getroost worden.
Gelukkig de zachtmoedigen,
want zij zullen het land bezitten.
Gelukkig wie hongeren en dorsten naar gerechtigheid,
want zij zullen verzadigd worden.
Gelukkig de barmhartigen,
want zij zullen barmhartigheid ondervinden.
Gelukkig wie zuiver van hart zijn,
want zij zullen God zien.
Gelukkig de vreedstichters,
want zij zullen kinderen van God genoemd worden.
Gelukkig wie vanwege de gerechtigheid vervolgd worden,
want voor hen is het koninkrijk van de hemel
(Matteüs 5:3-10).

Het Koninkrijk waar Christus over sprak, was een Koninkrijk waar armen, zieken, treurenden, lammen, slaven, vrouwen, kinderen, weduwen, wezen, melaatsen en vreemdelingen – ‘de onaanzienlijksten’ (Matteüs 25:40) – door God verhoogd en omarmd zouden worden. Het was een wereldorde waarin gerechtigheid werkelijkheid zou zijn, eerst in het hart en verstand van Jezus’ volgelingen, en daarna, door hun invloed, ook in bredere kring. Jezus’ discipelen moesten het ‘zout’ en het ‘licht’ van de wereld zijn (zie Matteüs 5:13-14). Ze moesten het ‘zuurdesem’ zijn dat het hele brood liet verzuren (zie Matteüs 13:33). Zijn Koninkrijk was niet bedoeld als een koninkrijk ver weg, dat je pas in het leven na de dood zou zien. Nee, Christus sprak over het ‘koninkrijk der hemelen’ om een verlore wereldorde te verkondigen, vol verlore mensen – *nu*. Met andere

woorden, het volmaakte Koninkrijk van God dat ik zojuist heb beschreven, moest *op aarde* beginnen. Dat was de visie van Jezus, en het was goed nieuws voor onze wereld. Maar die visie lijkt een andere dan onze visie op het evangelie in de eenentwintigste eeuw. Op één of andere manier is deze grootse visie van God afgezwakt en gebagatelliseerd.

Het checklist-evangelie

Ze prijzen God omdat u er blijk van geeft gehoorzaam te zijn aan het evangelie van Christus, wat u bewijst door de ruimhartigheid waarmee u met hen en alle anderen wilt delen (2 Korintiërs 9:13).

Onze visie op het evangelie is steeds meer verworden tot een eenvoudige transactie: je vinkt een hokje aan om je keuze voor Christus duidelijk te maken, of je komt naar voren tijdens een oproep tot bekering. Ik moet toegeven dat dit jarenlang ook mijn eigen beeld van evangelisatie was, geïnspireerd door de Grote Opdracht. Het ging er daarbij om zoveel mogelijk mensen uit de hel te redden – voor het toekomstige leven. De zorg voor die mensen in dit leven werd hierbij uit het oog verloren. Het was niet zo belangrijk dat ze arm of hongerig waren, vervolgd werden, of misschien rijk waren, hebberig en arrogant. Als ze het ‘zondaarsgebed’ gebeden hadden, konden we verder met de volgende bekeerling. Door onze inspanningen om het goede nieuws toegankelijk en begrijpelijk te maken, is dat goede nieuws gereduceerd tot een ‘brandverzekering’ die je kunt afsluiten. Wanneer je de polis in handen hebt, kun je je oude leven weer oppakken – een leven van welvaart en succes of van armoede en leed. Zolang jouw polis in de la ligt, is de rest niet belangrijk. We hebben ons ‘toegangskaartje’ voor het toekomstige leven.

Door onze inspanningen om het goede nieuws toegankelijk en begrijpelijk te maken, is dat goede nieuws gereduceerd tot een ‘brandverzekering’.